

Den förtrollade ön

Av Gunnar Ekelöf

Tiggaren sade: På pilgrimsfärd från ett land i söder
gjorde en prins, en sommardag, för att undgå hettan
med sitt följe en färd till en öde ö ut i havet
helt nära kusten. Han sökte svalkan av vinden i havet
Alla spridde sig över ön för att bese dess under:
Trädens frukter liknade ögon och löven öron av getter
Varje klippa gav, när man ropade, svar som en kvinna
Detta förvirrade dem i sitt ropande efter varandra
och efter prinsen, och som de inte fann något vatten
gick de tillbaka till båtarna, drack ur skinnen
vatten och avlögset vin, sen gick de tillbaka sökande
Men nu blundade frukterna, getlöven hängde sovande
och när de ropade fanns ingen klippa som svarade
Prinsen ensam hade på ön kommit fram till en källa
druckit sig otörstig, och i sin lust efter svalka
doppat sitt huvud ett ögonblick, tvätt händer och fötter
När han såg upp från den kyliga ytan, såg som förut
frukternas ögon på honom, löven lyssnade, klipporna
svarade på hans ensamma rop med kvinnliga röster
När han kom ner till stranden var de som följt honom borta
Där fanns vitnade knotor, vinskinn, en ruten skinnbåt
som kunde lagas med skinn och knotor. Han nådde kusten
ömsom roende, ömsom ösande, paddlande med ett öskar
Ingenting fanns av den stad han nyss hade lämnat
Han gick vidare, kom till en stad som han hört om
nämnde sitt namn och land och frågade efter sitt sällskap
De som hörde hans frågor blinkade först och skrattade
nickade, slog sig på knäna och sade: »Där är han!»
Men vid porten till Djamin fann han en tiggare
som sträckte fram sin hand, fick ett mynt och berättade
om en furste som en gång försvann med hela sitt följe —
han visste inte när men hade hört av sin farfarsfar
Sedan sträckte han fram sin hand: Han kunde berätta
om hur prinsen i sagan återkom ensam, utan sitt följe
och måste fråga sig fram, och ingen då levande
kände hans rike eller hans furstesläkt. Förvånad
tyckte sig prinsen höra sin saga ända från början!
Tiggaren sträckte fram handen: Detta är sanning!
Men inte hela sanningen. Du skall gå vidare
och höra samma saga berättas om någon furste
som på en ö i havet druckit ur en förtrollad källa
Dricka av vattnet är hundra år. Att doppa sitt huvud
betyder tusen år. Att tvätta händer och fötter intet.
Prinsen ger honom de tre mynten och tänker i stillhet:
Ingen kan säga mitt namn, ingen känner mitt ansikte
Allt vad de vet, det är att jag kommer tillbaka.